

ство съ мизийскитѣ славѣни. Византийскиятъ императоръ Никифоръ билъ много недоволенъ отъ подчиненитѣ си славѣни въ Тракия и Македония, които клонѣли къмъ българитѣ. Теофанъ разказва, какъ прѣзъ 809 г. императорътъ заселилъ гърци и др. малоазийци въ ненадежнитѣ мѣста на „славѣнската земя“ (ἐπὶ τὰς Σκλαυινίας), именно край Струма, въ Филипи при Драма, въ Пловдивъ и др., но щомъ се вѣстили българитѣ съ Крума, прѣселенитѣ военни колонисти избѣгали¹⁾.

3. Сътрудничество между прабългари и славѣни. То се е проявило въ походитѣ срѣщу Византия за плячка или за заемане нови области. Славѣнскитѣ племена тамъ участвували като помощници или като съюзници (εἰς συμμαχίαν). И независимитѣ славѣнски племена въ Родопитѣ и Македония, които не били влѣзли въ състава на българската държава, и тѣ често дѣйствували като съюзници и едновременно съ прабългаритѣ срѣщу Византия. Нѣколко примѣра. Още Аспарухъ, видѣхме, бѣ влѣзълъ въ договорни отношения съ седѣмтѣхъ славѣнски племена, които да бранятъ държавата срѣщу аваритѣ. Къмъ 688 г. между българитѣ и свободнитѣ славѣни въ източна Македония и Родопитѣ имало нѣкакво разбирателство. Императоръ Юстинианъ II побързалъ да го осуети. Той нападналъ сжщата година българитѣ, отблъсналъ ги, ударилъ на славѣнитѣ и дошълъ до Солунъ, плѣнилъ ги и прѣселилъ 30,000 души отъ тѣхъ въ Мала-Азия. На връщане отъ похода обаче българитѣ прѣчакали византийцитѣ, разбили ги съвсѣмъ и императорътъ едва се спасилъ²⁾. — При Кормисоша събитията пакъ взели подобенъ видъ. Славѣни и българи застрашавали Византия. Византийцитѣ въ 758 г. нападнали македонскитѣ славѣни³⁾ и ги плѣнили, а на слѣдната 759 г. ударили на българитѣ, но послѣднитѣ разбили страшно императорскитѣ войски; императоръ Константинъ Копронимъ безславно се върналъ въ Цариградъ.⁴⁾ Скоро слѣдъ това българскиятъ князь Телецъ въ 762 г. трѣгналъ срѣщу Византия, като ималъ за съюзници не малко славѣни.⁵⁾ Прѣзъ врѣме на българскитѣ междуособици въ 764 г., когато императоръ

¹⁾ Theoph. Chronographia, 486, 496.

²⁾ Theoph., 364. — Niceph., 41.

³⁾ Τὰς κατὰ τὴν Μακεδονίαν Σκλαυινίας. — Theoph., 430.

⁴⁾ Idem, ibid., 431.

⁵⁾ ... Τελέσιος ἐξέρχεται ἔχων εἰς συμμαχίαν καὶ Σκλαβητῶν οὐκ ὀλίγα πλῆθη. — Niceph., 77—78.